

6

Hana Militká

13 povídek

pro Klub knihomolů

Hana Militká

13 povídek pro Klub knihomolů 6

Předmluva

Dagmar Gerlingerová

Spisovatelka si všímá každodenních všedních chviliek. Laskavým pohledem a s nadhledem přetváří malé okamžiky na barvitě líčené příběhy. Tyto příběhy vás přenesou do pohody.

Krátké povídky hodně propojují rozhovory kamarádek. Tématem bývají nezdá se aktuální situace, nálada ve společnosti, problémy, které se dotýkají každého z nás. Využívání přímé řeči působí přirozeným dojmem. Užití obecné češtiny jako psaného jazyka je velmi srozumitelné pro široký okruh nás čtenářů, zejména čtenářek. Na konci vyprávění se snaží spisovatelka dojít k pozitivnímu naladění příjemců, rozprostřít před nás „knihomoly“ naději, vidět sluníčko na šedé obloze.

Díváte se očima vypravěčky Hanky Militké. Jste divákem milých a veskrze úsměvných postřehů, které vytváří sám život. Dýchne na vás upřímnost slov, cítíte se pohlazení po duši a ještě dlouho po přečtení vám zůstane úsměv na tváři.

Přeji této sbírce povídek, aby na každého svého čtenáře přenesla přesně takový příjemný pocit!

5. 11. 2021

Dagmar Gerlingerová

Kapka

Říká se: „Nemusí pršet, hlavně když kape. Nikdo se nestará o to, co by mělo kapat a jak moc. Když začne opravdu hodně kapat, je otázkou, zda je lépe stát na dešti, nebo pod okapem...”

Není kapka jako kapka. Mohou se od sebe velmi lišit.

Máma řekne: „Přidej tam kapku soli. A přilej kapku vody, nebo se omáčka připálí, je moc hustá.“

Táta prohlásí: „Mámo, chtělo by to něco kapku ostřejšího, nebudeme přece připíjet tímhle čajíčkem.“

Budoucí zeť právě pronesl chvějícím se hlasem žádost o ruku jejich dcery. Máma podá z malého baříku láhev bez viněty. Po přípitku táta pronese: „Tohle je kapku jiná kvalita,“ a zakucká se. „Mámo, tahle várka se nám extra povedla! Jen pro ostré hochy.“

Manželka olízla: „Na mne je to kapku moc ostré.“

A máme tu kapek, že by z toho už mohla vzniknout louže, pokud by se jednalo pokaždé o tekutinu.

„Slivovice je kapalina!“ poučuje otec. „Pije se po kapkách, protože je vzácná!“

„Jo, tak si to pamatuj,“ říká jeho žena. „Já si dnes nedám ani kapku, stačilo,“ přistrčí skleničku manželovi. „Je moc silná. Vloni se povedla líp,“ špitne a mizí mu z očí. Běží do kuchyně pro polévku. Cítila předem, že se přítel dcery dnes vyjádří. Proto nachystala slavností oběd – hovězí vývar s játrovými knedlíčky.

„A hlavní chod?“ ptá se táta jejich Aničky, budoucí nevěsty.

„Svíčková, co jiného?“ vítězně září máma.

Po obědě se jdou budoucí novomanželé projít.

„Musím ty knedlíky kapku rozchodit,“ naříká Anička zvaná Eny. „S takovou se za chvilku nevejdu do kalhot.“

„To vůbec nevadí. Můžeš ještě kapku přidat,“ plácne ji smyslně po zadku její nastávající. „Aspoň se neomlátím, když mám touhu se pomazlit,“ směje se smyslně a skolí ji v novém bytě na postel.

„Neblázni, co když otěhotním. Dneska jsem zapomněla vzít prášek,“ vzdychne Anička.

„Nevadí, chceme přece velkou rodinu.“

„S takovou se za chvíli do tohohle bytu nevejdeme. Měli bychom kapku zvolnit,“ prohlásí Anička za pár hodin slastně se protahujíc.

Marek ji doprovodí zpátky domů: „Škoda, že ještě nefunguje topení. Mohli bychom tam přespat,“ plácne ji zase smyslně po zadku.

„Ještě toho trochu. Jak tě znám, vůbec bychom nespali,“ koukne na něho nestydatýma očima.

Druhý den hned v sedm hodin ráno vyzvání telefon.

„Haló, kdo volá?“ zeptá se čilý hlas matky.

„Tady správce domu. Ve vašem novém bytě je potopa. Hned přijďte, nebo nechám vyrazit dveře. Nemáme od vás klíče.“

„Pane bože, co se stalo?“

„Nevím, zjistíme vše až u vás.“

„Budeme tam hned.“

„Kdo to byl?“ ptá se rozespálý otec. „Ani v sobotu nenechají člověka vyspat.“

Manželka mu vylíčí problém: „Taky by mohl být kapku milejší.“

„Kdo?“

„No správce, co volal.“

„Jo, dneska je každý nejchytřejší. Udělej snídani.“

„Máme přijet hned,“ namítá máma.

„Snad se nezblázní. O jednu kapku víc nebo míň nikoho nezachrání. Snad nechceš, abych odcházel ráno z domu hladový.“

To až řeknu v práci, Fanda bude konečně rád, že jsi mu nekývla na sňatek. Celá léta na mne kouká, jako kdybych ho podrazil.“

„A ne snad,“ usmívá se blaženě manželka.

„Teď kapku přeháníš,“ plácne ji po zadku a pustí se do snídane.

Za půl hodiny se vydají do nového bytu. Dcera se přidá, aby viděla, o co jde. Otevrou domovní dveře jejího nového bydliště a zůstanou jako omráčení. Na chodbě po kotníky ve vodě se brouzdají k výtahu.

„Kdepak, na výtah zapomeňte. Voda a elektrika se nesnášejí. Musel jsem vypnout jističe pro celý dům. Všichni někam spěchají a nadávají. Každý musí pěšky.“

Vydají se tedy pěšky do jedenáctého patra. Cestou potkávají spoustu lidí jdoucích dolů. Všichni se tváří našťvaně.

„To je kvůli vám, tahle polízanice?“ ptají se někteří.

„Je to prasárna, co si ti mladí dneska dovolí,“ vztekají se starší. Jiní zarytě mlčí a šlapou.

„Nebydlíte kapku vysoko?“ ptá se dýchavičně máma.

„Výtahem jsme tam za chvíli,“ namítá Eny. Po značné chvíli dorazí skupinka k bytu. Po otevření dveří všechny zaplaví voda.

Za majitelkou nového bytu a jejími rodiči jdou opraváři.

„To je strašné,“ pláče Anička pozorujíc spoušť.

„Jo, paninko, když se kapka ke kapce vine, mnohdy se podařené dílo zničí,“ filozofuje dělník.

Dcera s matkou, promočené až na kůži, usedavě pláčou. Táta nedbá na nepohodlí a vrhne se s řemeslníky do práce: „Nejdřív